

ROZDZIAŁ 1: OPATRZNOŚĆ USTANAWIANIA PODSTAWY DLA ODNOWY

Część 1

OPATRZNOŚĆ ODNOWY W RODZINIE ADAMA

Chociaż Upadek był wynikiem błędu człowieka, Bóg czuł się odpowiedzialny za zbawienie ludzkości.¹ Dlatego natychmiast po Upadku rozpoczął opatrność odnowy, pracując z rodziną Adama tak, aby mogła ona ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza.

Z powodu więzi krwi łączącej go z Szatanem Adam znajdował się w pozycji pośredniej, pomiędzy Bogiem a Szatanem.² Aby osoba upadła, znajdująca się w pozycji pośredniej, mogła zostać oczyszczona, przejść na stronę Boga i ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza, musi ona spełnić warunek odszkodowania. W związku z tym członkowie rodziny Adama musieli spełnić pewne warunki odszkodowania w celu odnowienia podstawy wiary i podstawy wcielenia, aby opatrność odnowy mogła dokonać się w tej rodzinie. Na bazie podstawy wiary i podstawy wcielenia ustanowiona miała zostać podstawa przyjęcia Mesjasza. Mesjasz mógł być zesłany już do rodziny Adama.

1.1. PODSTAWA WIARY

Aby odnowić przez odszkodowanie podstawę wiary, upadli ludzie muszą ofiarować obiekt ofiarny. Z powodu własnej niewiary Adam utracił Słowo Boże, które zostało mu dane, aby mógł spełnić warunek konieczny do ustanowienia podstawy wiary. Adam upadł do poziomu, na którym nie mógł już bezpośrednio otrzymywać Słowa Bożego. Aby odnowić podstawę wiary, musiał on w zastępstwie Słowa Bożego ofiarować pewien obiekt ofiarny z pełną wiarą i w sposób możliwy do przyjęcia przez Boga. W rodzinie Adama za obiekt ofiarny służyła ofiara całopalna.

Do odnowy podstawy wiary potrzebna jest również postać centralna. Można by przypuszczać, że w rodzinie Adama powinien być to sam Adam, że to on powinien złożyć Bogu ofiarę i że sposób jej złożenia (do przyjęcia przez Boga lub nie) zdecydowałby o tym, czy ustanowiona zostałaby podstawa wiary.

W Piśmie Świętym nie ma jednak żadnej wzmianki o tym, aby Adam składał Bogu ofiarę. Ofiary złożyli natomiast jego synowie, Kain i Abel. Jaka była tego przyczyna? Zgodnie z Zasadą Stworzenia istoty ludzkie powinny służyć tylko jednemu panu.³ Bóg nie może prowadzić Swojej opatrności w oparciu o kogoś, kto służy dwóm panom. Gdyby Bóg przyjął Adama i jego ofiarę, Szatan również mógłby rościć sobie do nich prawo na podstawie warunku, jakim była więź krwi łącząca go z Adamem. W takim przypadku Adam znalazłby się w niezgodnym z Zasadą położeniu jako sługa dwóch panów - Boga i Szatana. Ponieważ Bóg nie mógł prowadzić opatrności wbrew Zasadzie, obrał inną drogę - dokonał symbolicznego podziału Adama, ucieleśniającego dobro i zło, na dwie istoty, z których jedna

¹ patrz Mesjasz 2.1

² patrz Odnowa 1.1

³ Mt 6:24

reprezentowała dobro, a druga zło. Było to rozwiązanie zgodne z Zasadą. Dlatego Bóg dał Adamowi dwóch synów, reprezentujących dobro i zło, i umieścił ich w takich pozycjach, że każdy z nich związany był tylko z jednym panem, Bogiem lub Szatanem. Po dokonaniu tego przygotowania Bóg nakazał obydwu synom oddzielnie złożyć ofiary.

Zarówno Kain jak i Abel byli synami Adama. Który z nich powinien reprezentować dobro i być powiązany z Bogiem, a który zło, pozostając w więzi z Szatanem? Obydwaj synowie byli owocami upadku Ewy, dlatego ich pozycje zostały określone na podstawie jego przebiegu. Upadek Ewy nastąpił w wyniku dwóch nieprawych aktów miłosnych. W pierwszym z nich, który był upadkiem duchowym, jej partnerem był Archanioł. W drugim - upadku fizycznym - był nim Adam. Obydwa akty były bez wątpienia upadłe. Jednak ten drugi był bliższy Zasadzie i łatwiejszy do wybaczenia niż pierwszy. Pierwszy upadły akt Ewy spowodowany był jej nadmiernym pragnieniem posiadania tego, na co było dla niej jeszcze za wcześnie, oraz zyskania wiedzy, jaką posiadał Bóg.⁴ Pragnienie to doprowadziło ją do nawiązania nieprawej relacji miłości z Archaniołem. Natomiast drugi upadły akt Ewy motywowany był jej szczerym pragnieniem powrotu do Boga po tym, jak zrozumiała, że jej pierwszy czyn był niezgodny z Zasadą. Tęsknota ta doprowadziła ją do uwiedzenia Adama, który zgodnie z Zasadą miał zostać jej mężem, zanim Bóg dał na to pozwolenie.⁵

Kain i Abel byli owocami niezgodnej z Zasadą miłości Ewy. Bóg dokonał między nimi rozróżnienia na podstawie dwóch aktów miłości Ewy, umieszczając ich w przeciwstawnych pozycjach. Kain był symbolicznym owocem pierwszego upadłego aktu miłości Ewy (z Archaniołem), został więc wybrany, aby reprezentować zło. Dlatego powiązany był z Szatanem. Abel natomiast był symbolicznym owocem drugiego upadłego aktu miłości Ewy (z Adamem) i dlatego został wybrany, aby reprezentować dobro. Abel był więc powiązany z Bogiem.

Szatan zdobył panowanie nad wszechświatem stworzonym przez Boga według Zasady i ustanowił świat sprzeczny z Zasadą, noszący tylko zewnętrzne podobieństwo do świata pierwotnie zamierzonego przez Boga. W świecie idealnym Bóg odpowiednio prowadziłby i przygotowałby najstarszego syna, tak aby mógł on odziedziczyć prawo pierworództwa. Z tego powodu Szatan czuł się bardziej związany ze starszym synem niż z młodszym. Po objęciu panowania nad wszechświatem Szatan rywalizował z Bogiem o starszego syna, Kaina, który przedstawiał dla niego większą wartość. Ponieważ Szatan był silnie związany z Kainem, Bóg postanowił współpracować z Ablem.

Pismo Święte daje świadectwo o różnicy między pozycjami pierwszego i drugiego syna. Bóg powiedział do Kaina: "Jeżeli zaś nie będziesz dobrze postępował, grzech leży u wrót i czyha na ciebie"⁶, co wskazuje, że Szatan miał wpływ na Kaina. Przed wyjściem Izraelitów z Egiptu, Bóg poraził wszystko, co było pierworodne u Egipcjan, nawet zwierzęta domowe,⁷ ponieważ Egipcjanie jako słudzy Szatana znajdowali się w pozycji Kaina. Podczas powrotu Izraelitów do Kanaanu, tylko Lewici, zajmujący pozycję młodszego syna Abła, mogli nieść Arkę Przymierza.⁸ Zapis biblijny mówi, że Bóg kochał młodszego syna Jakuba, a nienawidził starszego syna Ezawa nawet kiedy byli jeszcze w łonie matki.⁹ Zostali oni umieszczeni w pozycjach Kaina i Abła w zależności tylko i wyłącznie od starszeństwa. Kiedy Jakub udzielał błogosławieństwa swoim wnukom, Efraimowi i Manassesowi, skrzyżował ręce w ten sposób, że prawą położył na głowie młodszego Efraima (zajmującego pozycję Abła),

⁴ Rdz 3:5

⁵ patrz Upadek 2.2

⁶ Rdz 4:7

⁷ Wj 12:29

⁸ Lb 1:50-53; Pwt 31:25

⁹ Rz 9:11-13

obdarzając go pierwszym i większym błogosławieństwem.¹⁰ Zgodnie z tą zasadą Bóg umieścił Kaina i Abła w takich pozycjach, że każdy z nich związany był tylko z jednym panem, i nakazał im złożyć ofiary.¹¹

Kiedy Kain i Abel złożyli ofiary, "Pan wejrzał na Abła i na jego ofiarę; na Kaina zaś i na jego ofiarę nie chciał patrzeć."¹² Dlaczego Bóg przyjął ofiarę Abła, a odrzucił ofiarę Kaina? Ofiara Abła została przyjęta, ponieważ znajdował się on we właściwej relacji z Bogiem i złożył ofiarę w sposób, który był do przyjęcia przez Boga.¹³ Dzięki temu Abel ustanowił podstawę wiary w rodzinie Adama. Przykład Abła wskazuje, że każdy upadły człowiek może złożyć ofiarę, którą Bóg będzie mógł przyjąć, jeżeli tylko człowiek spełni wymagane warunki.

Bóg nie odrzucił ofiary Kaina dlatego, że go nienawidził. Nie mógł jednak przyjąć jego ofiary, dopóki Kain nie spełnił warunku, który by na to pozwalał. Kain był bowiem związany z Szatanem, co dawało Szatanowi prawo do jego ofiary. Przykład Kaina uczy nas, że aby osoba związana z Szatanem mogła powrócić na stronę Boga, musi wypełnić odpowiedni warunek odszkodowania. Jaki warunek powinien był wypełnić Kain? Był to warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury.

1.2. PODSTAWA WCIELENIA

Gdyby Kain wypełnił warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, Bóg z radością przyjąłby jego ofiarę. Podstawa wcielenia zostałaby ustanowiona w rodzinie Adama. W jaki sposób Kain miał ustanowić ów warunek odszkodowania i usunąć upadłą naturę? Gdy pierwsi przodkowie ludzkości upadli, znaleźli się pod panowaniem Archanioła i przejęli od niego upadłą naturę. Aby ją usunąć, człowiek musi ustanowić warunek odszkodowania zgodnie z Zasadą Odnowy przez Odszkodowanie, a więc przez odwrócenie procesu, który doprowadził do powstania upadłej natury.

Archanioł upadł, ponieważ nie potrafił kochać Adama. Czuł natomiast wobec niego zazdrość, ponieważ Adam otrzymywał od Boga więcej miłości niż on. Doprowadziło to do powstania pierwszej podstawowej cechy upadłej natury - niezdolności do przyjmowania punktu widzenia Boga. Aby usunąć tę cechę upadłej natury, Kain znajdujący się w pozycji Archanioła powinien był przyjąć punkt widzenia Boga, kochając Abła, który zajmował pozycję Adama.

Archanioł upadł, ponieważ nie szanował Adama jako swojego pośrednika i nie przyjął przez niego Bożej miłości; usiłując zamiast tego zająć pozycję Adama. Spowodowało to powstanie drugiej podstawowej cechy upadłej natury - opuszczenia właściwej pozycji. Aby usunąć tę cechę upadłej natury, Kain znajdujący się w pozycji Archanioła, powinien był przyjąć miłość Boga za pośrednictwem Abła, który zajmował pozycję Adama, szanując go jako Bożego pośrednika. W ten sposób Kain powinien był zachować swoją właściwą pozycję.

Archanioł upadł, kiedy zapragnął zapanować nad Adamem i Ewą, którzy zajmowali najwyższą pozycję w hierarchii stworzenia. Doprowadziło to do powstania kolejnej podstawowej cechy upadłej natury - odwrócenia porządku panowania. Aby usunąć tę cechę upadłej natury Kain, który znajdował się w pozycji Archanioła, powinien był posłusznie podporządkować się Ablowi, zajmującemu pozycję Adama. Akceptując zwierzchnictwo Abła, Kain powinien był odnowić właściwy porządek panowania.

¹⁰ Rdz 48:14

¹¹ Rdz 4:3-5

¹² Rdz 4:4

¹³ Hb 11:4

Bóg powiedział Adamowi, aby nie spożywał owocu z drzewa poznania dobra i zła. Adam powinien był przekazać Wolę Boga Ewie, która z kolei miała przekazać ją Archaniołowi, pomnażając w ten sposób dobro. Stało się jednak inaczej - Archanioł przekazał Ewie fałszywe przekonanie, że spożywanie owocu z drzewa poznania dobra i zła jest dozwolone. Ewa z kolei przekazała tę złą wolę Adamowi i doprowadziła do jego upadku. Takie było źródło czwartej głównej cechy upadłej natury - pomnażania zła. Aby usunąć tę cechę upadłej natury Kain, zajmujący pozycję Archanioła, powinien był być posłuszny Ablowi, który był bliższy Bogu, i uczyć się od niego Bożej Woli. W ten sposób Kain stworzyłby podstawę do pomnażania dobra.

W życiu ludzkim zaobserwować można wiele sytuacji, w których odzwierciedla się zależność, jak istniała między Kainem i Ablem. Kiedy przyjrzymy się samym sobie, stwierdzimy, że nasz wewnętrzny umysł znajduje upodobanie w Bożym prawie.¹⁴ Umysł znajduje się w pozycji Abła, nasze ciało natomiast, które służy prawu grzechu¹⁵, zajmuje pozycję Kaina. Człowiek może stać się dobry jedynie wtedy, gdy jego ciało będzie posłusznie wypełniało polecenia umysłu, zdążającego do dobra. Jednakże nasze ciało zbyt często buntuje się przeciwko wskazaniom umysłu, powtarzając w pewnej formie zabicie Abła przez Kaina. W ten sposób rozwija się w nas zło. Dlatego religijna droga życia wymaga, byśmy podporządkowali ciało poleceniom naszego wyższego umysłu, tak jak Kain powinien był być posłuszny Ablowi.

Podobną zależność, jak istniała pomiędzy Kainem i Ablem, odnaleźć możemy też w praktyce składania ofiar. W wyniku Upadku człowiek stał się "zdradliwszy niż wszystko inne"¹⁶, tzn. znalazł się w pozycji niższej od reszty stworzenia. Rzeczy stworzenia znajdują się więc w stosunku do człowieka w pozycji Abła. Dlatego droga powrotu do Boga wiedzie przez ofiarowanie rzeczy pochodzących ze świata stworzonego. Innym przykładem jest powszechna tendencja do poszukiwania dobrych przywódców i prawdziwych przyjaciół, która wywodzi się z wewnętrznego pragnienia człowieka powrotu do Boga za pośrednictwem osoby, która znajduje się bliżej Boga, a więc w pozycji Abła. Jednocząc się z tą osobą możemy się zbliżyć do Boga. Wiara chrześcijańska uczy nas pokory i łagodności. Zachowując taką postawę, możemy spotkać swojego „Abła” i przez niego dojść do Boga.

Możemy stwierdzić, że we wszystkich stosunkach międzyludzkich, począwszy od poziomu jednostek przez poziom rodziny, wspólnoty, społeczeństwa i narodu aż do poziomu światowego, jedna strona odgrywa rolę Abła, a druga Kaina. Aby dokonać odnowy ludzkości na każdym poziomie do stanu pierwotnie zamierzonego przez Boga, ludzie w pozycji Kaina powinni szanować i być posłuszni tym, którzy zajmują pozycję Abła. Jezus przyszedł na ten świat jako Abel, którego cała ludzkość powinna słuchać i naśladować. Dlatego powiedział: "Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze mnie."¹⁷

Gdyby Kain podporządkował się Ablowi, wypełniając w ten sposób warunek odszkodowania wymagany do usunięcia upadłej natury w rodzinie Adama, obaj bracia ustanowiliby podstawę wcielenia. Łącznie z wcześniej stworzoną podstawą wiary rodzina Adama ustanowiłaby podstawę przyjęcia Mesjasza. Wówczas przyszedłby Mesjasz i odnowił pierwotną podstawę czterech pozycji. Zabójstwo Abła przez Kaina było powtórzeniem grzechu Archanioła. Czynem tym Kain powtórzył proces, który doprowadził do powstania podstawowych cech upadłej natury. Rodzina Adama nie ustanowiła więc podstawy wcielenia. W konsekwencji Boża opatrzność odnowy nie mogła zostać spełniona przez rodzinę Adama.

¹⁴ Rz 7:22

¹⁵ Rz 7:25

¹⁶ Jr 17:9

¹⁷ J 14:6

1.3. PODSTAWA PRZYJĘCIA MESJASZA W RODZINIE ADAMA

Podstawa przyjęcia Mesjasza powstaje drogą najpierw odnowienia przez odszkodowanie podstawy wiary, a następnie ustanowienia podstawy wcielenia. Podstawa wiary jest odnawiana przez złożenie odpowiedniej *ofiary symbolicznej*, natomiast podstawa wcielenia przez złożenie odpowiedniej *ofiary rzeczywistej*. Zastanówmy się nad znaczeniem i celem obu rodzajów ofiar.

Trzy wielkie błogosławieństwa stanowiące Boży cel stworzenia zostałyby urzeczywistnione wtedy, kiedy Adam i Ewa, po osiągnięciu indywidualnej doskonałości staliby się mężem i żoną. Mieli oni dać życie dobrym dzieciom, stworzyć dobrą rodzinę i panować nad światem natury. Jednak w wyniku Upadku trzy wielkie błogosławieństwa zostały utracone. Aby je odzyskać, musimy przejść drogę odwrotną. Po pierwsze, musimy ustanowić podstawę wiary poprzez złożenie ofiary symbolicznej, co stanowi warunek odszkodowania do odnowy wszystkich rzeczy oraz warunek odszkodowania do symbolicznej odnowy ludzi. Następnie musimy ustanowić podstawę wcielenia przez złożenie ofiary rzeczywistej, stanowiącej warunek odszkodowania do odnowy najpierw dzieci, a następnie rodziców. Na tej bazie możemy ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza.

Znaczenie i cel ofiary symbolicznej możemy postrzegać na dwa sposoby. Jak zostało powiedziane wcześniej,¹⁸ Szatan objął władzę nad światem natury dzięki temu, że zapanował nad istotami ludzkimi, prawowitymi władcami stworzenia. Dlatego w Biblii zostało napisane: "stworzenie jęczy i wzdycha w bólach rodzenia."¹⁹ Jednym z celów składania ofiary symbolicznej z rzeczy stworzenia jest umożliwienie wszystkim rzeczom stania się prawdziwymi obiektami Boga na poziomie symbolu. Spełniony w ten sposób zostaje warunek odszkodowania wymagany do odnowy świata natury i przywrócenia jego pierwotnej relacji z Bogiem. Po drugie, ponieważ istoty ludzkie upadły do poziomu niższego niż stworzenie,²⁰ ich droga powrotu do Boga prowadzi przez wszystkie rzeczy. Tak nakazuje Zasada Stworzenia, zgodnie z którą droga do Boga prowadzi przez byty Mu bliższe. Drugim celem ofiary symbolicznej jest więc wypełnienie warunku odszkodowania do symbolicznej odnowy człowieka.

Ofiara rzeczywista jest ofiarą wewnętrzną. Zgodnie z porządkiem stworzenia, w którym powstanie świata rzeczy poprzedziło pojawienie się człowieka, ta wewnętrzna ofiara dla odnowy człowieka może zostać złożona jedynie na podstawie przyjętej ofiary symbolicznej. Po złożeniu ofiary symbolicznej, stanowiącej warunek odszkodowania wymagany do odnowy świata rzeczy oraz symbolicznej odnowy człowieka, musimy złożyć ofiarę rzeczywistą, będącą warunkiem odszkodowania do całkowitej odnowy człowieka. Ofiara rzeczywista oznacza spełnienie warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Ma ona zasadnicze znaczenie w procesie rzeczywistej odnowy ludzkości. Ofiara rzeczywista dokonuje się wtedy, gdy osoba w pozycji Kaina otacza szacunkiem osobę w pozycji Abla i umiejscawia ją powyżej siebie, jako ofiarę. W ten sposób obie osoby wypełniają warunek odszkodowania, dzięki któremu zostają odnowione jako dzieci dobra. Jest to zarazem warunek odszkodowania do odnowy rodziców. Złożona w ten sposób ofiara rzeczywista może zostać uznana przez Boga.

Jak mamy rozumieć warunek odszkodowania do odnowy rodziców? Aby ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza w swojej rodzinie, Adam powinien był ustanowić podstawę wiary przez złożenie ofiary symbolicznej. Wyjaśniliśmy jednak wcześniej, że gdyby Adam

¹⁸ patrz Upadek 4.1

¹⁹ Rz 8:22

²⁰ Jr 17:9

podjął próbę złożenia ofiary, mogliby rościć do niej prawo zarówno Bóg, jak i Szatan. Taka sytuacja byłaby sprzeczna z Zasadą. Istnieje jeszcze inna przyczyna, dla której Adam nie mógł zostać osobą centralną i złożyć Bogu ofiary. Przyczyna ta leży w sferze uczuć i serca. Upadek Adama sprawił Bogu niewypowiedziany ból, który trwać miał przez wiele tysięcy lat. Dlatego Adam nie był godzien stać się wybrańcem Bożego Serca, z którym Bóg mógłby bezpośrednio współpracować, prowadząc dzieło opatrności odnowy.

Bóg wybrał w miejsce Adama jego drugiego syna Abla, i nakazał mu złożyć ofiarę symboliczną. Abel wypełnił warunek odszkodowania do odnowy wszystkich rzeczy oraz symbolicznej odnowy ludzi. Gdyby następnie Kain i Abel wypełnili warunek odszkodowania wymagany do odnowy dzieci przez prawidłowe złożenie ofiary rzeczywistej, ustanowiliby podstawę wcielenia, w której udział miałby również ich ojciec Adam. W taki sposób rodzina Adama ustanowiłaby podstawę przyjęcia Mesjasza.

Zanim jednak może zostać dokonana ofiara rzeczywista, wybrana zostać musi postać centralna ofiary, to znaczy osoba, która ma zostać ofiarowana. Bóg nakazał Ablowi złożyć ofiarę symboliczną z następujących powodów: po pierwsze, aby w miejsce Adama ustanowił on podstawę wiary; po drugie, aby zdobył kwalifikacje, które umożliwiłyby mu stanie się postacią centralną ofiary rzeczywistej.

Kain miał wypełnić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Gdyby tego dokonał, byłoby to równoznaczne z wypełnieniem tegoż warunku przez całą rodzinę Adama. Jak było to możliwe? W podobnej sytuacji byli pierwsi przodkowie ludzkości - gdyby dochowali posłuszeństwa Słowu Boga, dopomogliby Mu w całkowitym spełnieniu Jego Woli. Izraelici żyjący w czasach Jezusa mogli dopomóc Chrystusowi w dokonaniu pełnego odkupienia, gdyby uwierzyli w niego. Gdyby Kain podporządkował się Ablowi i wypełnił warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, obydwaj uważani byliby za dzieci, które razem wypełniły warunek odszkodowania. Obaj bracia byli potomkami Adama, który był ucieleśnieniem zarówno dobra jak i zła. Gdyby Kain i Abel wyzwolili się z szatańskich więzów wypełniając warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, wówczas ich ojciec Adam także mógłby zostać oddzielony od Szatana i mieć udział w podstawie wcielenia. W ten sposób podstawa przyjęcia Mesjasza zostałaby ustanowiona przez rodzinę Adama jako całość. Podsumowując, możemy stwierdzić, że gdyby Kain i Abel prawidłowo złożyli ofiarę symboliczną i rzeczywistą, zostałaby tym samym spełniony warunek odszkodowania do odnowy rodziców.

Kiedy Abel złożył ofiarę w sposób zadowalający Boga, wypełnił warunek odszkodowania do odnowy podstawy wiary, którą miał ustanowić Adam, i ugruntował swoją pozycję jako postać centralna ofiary rzeczywistej. Jednak w akcie zabójstwa Abla przez Kaina powtórzony został przebieg Upadku - duchowego zabójstwa Ewy przez Archaniola. Kain i Abel nie wypełnili więc warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury i nie złożyli ofiary rzeczywistej. Dlatego też nie mogła zostać ustanowiona ani podstawa wcielenia ani podstawa przyjęcia Mesjasza. Boża opatrność odnowy w rodzinie Adama została zniweczona.

1.4. NAUKA PŁYNĄCA Z HISTORII RODZINY ADAMA

Fakt, iż Boża opatrność odnowy nie została wypełniona w rodzinie Adama, wskazuje, że przeznaczenie spełnienia Woli Bożej jest warunkowe oraz że Bóg w sposób absolutny szanuje część odpowiedzialności człowieka. Na samym początku Bóg postanowił, że Jego Wola zostanie dokonana drogą spełnienia zarówno części odpowiedzialności Boga, jak części odpowiedzialności człowieka. Bóg nie mógł pouczyć Kaina i Abla, w jaki sposób powinni

złożyć ofiary, ponieważ sami powinni byli zrozumieć (w ramach swojej części odpowiedzialności), że Kain ma złożyć ofiarę z pomocą Abła.

Po drugie, po zabójstwie Abła przez Kaina Bóg otworzył nowy rozdział opatrności, powołując Seta na miejsce Abła. Wskazuje to, iż Bóg postanowił w sposób absolutny, że Jego Wola zostanie ostatecznie spełniona, chociaż Jego przeznaczenie odnośnie określonych osób jest warunkowe. Pragnieniem Boga było, aby Abel stał się postacią centralną ofiary rzeczywistej pod warunkiem, że wypełni on swoją część odpowiedzialności. Dlatego kiedy Abel nie wypełnił swej odpowiedzialności, Bóg wybrał na jego miejsce Seta i na nowo podjął wysiłki zmierzające do urzeczywistnienia Swojej Woli, której spełnienie przeznaczone zostało w sposób absolutny.

Po trzecie, przez ofiary Kaina i Abła Bóg uczy nas, że upadli ludzie muszą bezustannie poszukiwać postaci typu Abła. Szanując taką osobę, okazując jej posłuszeństwo i podążając za nią, możemy wypełnić Wolę Bożą, nawet jeżeli nie rozumiemy jej w całej pełni.

Opatrzność, którą Bóg pragnął urzeczywistnić w rodzinie Adama, była z powodu ludzkiej niewiary wielokrotnie powtarzana. W konsekwencji stała się ona drogą odszkodowania, którą musi przejść każdy z nas. Opatrzność odnowy w rodzinie Adama dostarcza nam cennej nauki, pomocnej w naszym własnym życiu wiary.

Część 2

OPATRZNOŚĆ ODNOWY W RODZINIE NOEGO

Kain zabił Abła, uniemożliwiając dokonanie opatrności odnowy w rodzinie Adama. Niemniej jednak Bóg przeznaczył osiągnięcie celu stworzenia w sposób absolutny i Jego Wola pozostała niezmienna. Dlatego w oparciu o lojalność serca, jaką Abel wykazał wobec Nieba, Bóg powołał na jego miejsce Seta.²¹ Spośród potomków Seta Bóg wybrał rodzinę Noego w miejsce rodziny Adama i rozpoczął nowy rozdział opatrności.

Pismo Święte podaje, że Bóg osądził świat potopem: „Rzekł do Noego: ‘Postanowiłem położyć kres istnieniu wszystkich ludzi, bo ziemia jest pełna wykroczeń przeciw mnie; zatem zniszczę ich wraz z ziemią.’”²² Oznaczało to, że czasy Noego były Dniami Ostatnimi. Bóg zamierzał wypełnić cel stworzenia po sądzie potopem, zsyłając Mesjasza w oparciu o podstawę przygotowaną przez rodzinę Noego. Rodzina Noego była więc odpowiedzialna za wypełnienie warunku odszkodowania do odnowy podstawy wiary, a następnie warunku odszkodowania do odnowy podstawy wcielenia. Miała ona odnowić przez odszkodowanie podstawę przyjęcia Mesjasza, której nie ustanowiła rodzina Adama.

2.1 PODSTAWA WIARY

2.1.1 POSTAĆ CENTRALNA PODSTAWY WIARY

W opatrności odnowy prowadzonej w rodzinie Noego postacią centralną odpowiedzialną za ustanowienie podstawy wiary był sam Noe. Bóg powołał go w dziesięć pokoleń i 1600 lat po Adamie i powierzył mu zadanie urzeczywistnienia Swojej Woli, którą pierwotnie wypełnić miał Adam. Bóg pobłogosławił Noego: „Bądźcie płodni i mnożcie się,”²³

²¹ Rdz 4:25

²² Rdz 6:13

²³ Rdz 9:6

w akcie podobnym do udzielenia trzech wielkich błogosławieństw Adamowi.²⁴ W tym sensie Noe był drugim przodkiem ludzkości.

Noe został powołany przez Boga, kiedy „ziemia była skażona.”²⁵ Pośród szyderstw i kpin przez 120 lat budował on arkę na szczycie góry, dokładnie według wskazówek danych mu przez Boga. Dzięki temu warunkowi wiary Bóg mógł przeprowadzić sąd potopem w oparciu o rodzinę Noego. W tym sensie Noe był pierwszym ojcem wiary. Choć za ojca wiary powszechnie uważamy Abrahama, w rzeczywistości zaszczyt ten powinien być przypisać Noemu. Jak wyjaśnimy za chwilę, misja ojca wiary została przekazana Abrahamowi z powodu grzechu popełnionego przez syna Noego, Chama.

Stwierdziliśmy wcześniej, że Adam, chociaż powinien był stać się postacią centralną w odnowie podstawy wiary, nie mógł sam złożyć ofiary Bogu. Sytuacja Noego była inna. Został on powołany przez Boga w oparciu o fundament stworzony przez lojalne i wierne serce Abla, który prawidłowo złożył ofiarę symboliczną. Jeżeli chodzi o rodowód, Noe był potomkiem Seta, który został wybrany przez Boga w miejsce Abla. Poza tym Noe był prawym w oczach Boga.²⁶ Z tych powodów był on godnym misji złożenia ofiary symbolicznej przez zbudowanie arki.

2.1.2. OBIEKT OFIARNY W ODNOWIE PODSTAWY WIARY

Obiektem ofiarnym, przez który Noe miał odnowić podstawę wiary, była arka. Arka posiadała złożoną symbolikę. Zanim Noe mógł zająć pozycję Adama jako drugi przodek ludzkości, musiał najpierw ustanowić warunek odszkodowania do odnowy kosmosu, który znalazł się pod panowaniem Szatana w wyniku upadku Adama. Dlatego obiekt ofiarny, który Noe miał złożyć w sposób możliwy do przyjęcia przez Boga, powinien był symbolizować nowy kosmos. Obiektem tym była arka.

Arka posiadała trzy pokłady, symbolizujące kosmos, który został stworzony w trzech etapach okresu wzrostu. Ośmioro członków rodziny Noego, którzy weszli na pokład arki, reprezentowało ośmioro członków rodziny Adama, którzy musieli zostać odnowieni przez odszkodowanie, ponieważ znaleźli się pod panowaniem Szatana. Arka symbolizowała więc kosmos - Noe jako jej pan symbolizował Boga, jego rodzina reprezentowała całą ludzkość, a zwierzęta wprowadzone na arkę uosabiały cały świat przyrody.

Kiedy arka została ukończona, Bóg zesłał na świat potop trwający 40 dni. Jaki był cel potopu? Zgodnie z Zasadą Stworzenia ludzie zostali stworzeni, aby służyć tylko jednemu panu. Ponieważ ludzkość znajdowała się pod władzą Szatana, pogrążona w zepsuciu i rozpuszczeniu, to gdyby Bóg chciał nawiązać z nią więź, musiałby zająć pozycję drugiego władcy. Byłoby to wbrew Zasadzie. Dlatego Bóg sprowadził na świat sąd potopem, gładząc grzeszną ludzkość, aby przygotować rodzinę, która miałaby więź wyłącznie z Nim.

Dlaczego potop trwał przez czterdzieści dni? Znaczenie czterdziestodniowego okresu powinno być rozumiane w świetle symboliki liczb cztery i dziesięć. Liczba dziesięć oznacza jedność.²⁷ Noe powołany został w dziesięć pokoleń po Adamie, aby odnowił przez odszkodowanie Wolę Boga, której nie wypełnił Adam. Przez spełnienie warunku odszkodowania opartego o liczbę dziesięć Bóg chciał na nowo zjednoczyć opatrzność ze Swoją Wolą. Ponadto, ponieważ celem odnowy jest urzeczywistnienie podstawy czterech pozycji, Bóg starał się pracować z każdym z tych dziesięciu pokoleń przez ustanowienie okresu odszkodowania do odnowy liczby cztery. Patrząc całościowo, okres od Adama do

²⁴ Rdz 1:28

²⁵ Rdz 6:11

²⁶ Rdz 6:9

²⁷ Patrz Okresy 2.4

Noego był okresem odszkodowania do odnowy liczby czterdzieści. Z powodu rozwiązłości ówczasie żyjących ludzi ten okres odszkodowania został skalany przez Szatana. Opatrzność oparta o arkę Noego była kolejną podjętą przez Boga próbą urzeczywistnienia podstawy czterech pozycji. Dlatego Bóg określił czas sądu potopem na czterdzieści dni, jako okres odszkodowania do odnowy liczby czterdzieści, która została sprofanowana, kiedy okres poprzedni został utracony na rzecz Szatana. Przez wypełnienie tego liczbowego okresu odszkodowania Bóg zamierzał odnowić podstawę wiary.

Od tamtej pory liczba czterdzieści stała się podstawą *opatrności oddzielenia się od Szatana*, która jest niezbędna do odnowy podstawy wiary. Istnieje wiele przykładów jej występowania: czterdziestodniowy sąd potopem; czterysta lat od Noego do Abrahama; czterysta lat niewoli Izraelitów w Egipcie; dwa czterdziestodniowe posty Mojżesza; czterdzieści dni zwiadów w Kanaanie; czterdzieści lat wędrówki Izraelitów przez pustynię; czterdziestoletnie okresy panowania królów Saula, Dawida i Salomona; prorocтво Jonasza o zniszczeniu Niniwy w ciągu czterdziestu dni; czterdzieści dni postu i modlitwy Jezusa na pustyni; oraz czterdziestodniowy okres od zmartwychwstania Jezusa do jego wniebowstąpienia.

Pismo Święte podaje, że po czterdziestu dniach deszczu Noe wypuścił z arki kruka i gołębicę.²⁸ Było to zapowiedzią pewnych przyszłych opatrnościowych sytuacji, zgodnie ze słowami Biblii: „Bo Pan Bóg nie uczyni niczego, jeśli nie objawi Swego zamiaru sługom swym, prorokom.”²⁹ Przez zbudowanie arki oraz czterdziestodniowy sąd potopem Noe wypełnił warunek odszkodowania do odnowy kosmosu. Potop odpowiada okresowi chaosu, jaki panował przed stworzeniem wszechświata, kiedy „Duch Boży unosił się nad wodami.”³⁰ Dlatego też dzieła, jakich dokonał Bóg pod koniec czterdziestodniowego potopu, symbolizowały cały przebieg historii po stworzeniu nieba i ziemi.

Gdy ulewa ustała, Noe wypuścił z arki kruka, który krążył w poszukiwaniu miejsca, gdzie mógłby spocząć zanim wody opadły. Sytuacja ta zapowiadała, że Szatan będzie szukał okazji do zaatakowania rodziny Noego, tak jak Archanioł zabiegał o miłość Ewy po stworzeniu pierwszych ludzi i tak jak Szatan czyhał u drzwi, czekając na sposobność zagarnięcia ofiar Kaina i Abla.³¹

Co zapowiadało trzykrotne wypuszczenie gołębicę przez Noego? Zapis biblijny mówi, że Noe wypuścił ptaka, aby sprawdzić, czy wody już opadły; nie był to jednak jedyny powód. Noe z pewnością mógł wyjrzeć przez otwór, przez który wypuścił gołębicę, i sam zbadać sytuację. Wypuszczenie gołębicę miało głębsze znaczenie połączone z tajemną Wolą Boga. Potop rozpoczął się w siedem dni po tym, jak Bóg go zapowiedział przez Noego.³² Czterdzieści dni później została wysłana gołębica. Wróciła jednak do arki, nie znalazłszy żadnego suchego miejsca, i Noe zabrał ją z powrotem do środka.³³ Gołębica wypuszczona po raz pierwszy symbolizowała pierwszego Adama. Bóg stworzył go z nadzieją, że Jego upragniony Ideał Stworzenia zostanie zrealizowany w Adamie jako doskonałym ucieleśnieniu boskiego ideału na ziemi. Jednak z powodu upadku Adama Bóg nie mógł urzeczywistnić Swojego ideału na ziemi i zmuszony był zabrać go z ziemi i odłożyć jego spełnienie na czas późniejszy.

Siedem dni później Noe wypuścił gołębicę po raz drugi. Wody jednak jeszcze nie opadły i gołębica wróciła do arki. Tym razem przyniosła w dziobku gałązkę oliwną, co

²⁸ Rdz 8:6-7

²⁹ Am 3:7

³⁰ Rdz 1:2

³¹ Rdz 4:7

³² Rdz 7:10

³³ Rdz 8:9

wskazywało, że następnym razem znajdzie suche miejsce.³⁴ Gołębicą wypuszczoną po raz drugi symbolizowała Jezusa, drugiego Adama, którego przyjscie miało być drugą Bożą próbą urzeczywistnienia doskonałego ucieleśnienia boskiego ideału na ziemi. Sytuacja ta zapowiadała, że jeżeli naród wybrany nie uwierzy w Jezusa, wówczas „nie będzie on miał gdzie złożyć głowy”³⁵ i nie będzie mógł w pełni urzeczywistnić Bożej Woli na ziemi. W takiej sytuacji Jezus musiałby pójść na krzyż i powrócić na łono Boga, pozostawiając obietnicę Powtórnego Przyjścia. Gołębicą powróciła do arki, ponieważ wody jeszcze nie opadły. Analogicznie, gdyby więcej Żydów z wiarą służyło Jezusowi, znalazłby on bezpieczne miejsce na ziemi. Nie zostałby ukrzyżowany i zbudowałby Królestwo Niebieskie na ziemi.

Minęło kolejne siedem dni i Noe wypuścił gołębicę po raz trzeci. Tym razem nie wróciła, ponieważ ziemia była sucha.³⁶ Gołębicą wypuszczoną po raz trzeci symbolizowała Pana Powtórnego Przyjścia, czyli trzeciego Adama. Sytuacja ta zapowiadała, że kiedy Chrystus przyjdzie ponownie, z pewnością zdoła urzeczywistnić Boży Ideał Stworzenia, który już nigdy nie zostanie zabrany z ziemi. Kiedy gołębicą nie wróciła, Noe opuścił arkę i stanął na ziemi, która została oczyszczona z grzechu i odnowiona. Zapowiadało to, że kiedy ideał stworzenia zostanie urzeczywistniony na ziemi przez trzeciego Adama, Nowa Jerozolima zstąpi z Nieba, a Bóg zamieszka wśród ludzi.³⁷

Przepowiednie zawarte w tej historii powinny być rozumiane w świetle zasady wyjaśnionej wcześniej - Boża opatrzność odnowy może zostać przedłużona, jeżeli osoba centralna opatrzności nie spełni swojej odpowiedzialności.³⁸ Ponieważ Adam utracił wiarę i nie spełnił swojej części odpowiedzialności, Jezus musiał przyjść jako drugi Adam. Gdyby Żydzi nie uwierzyli w Jezusa i nie spełnili swojej odpowiedzialności, Chrystus musiałby przyjść ponownie jako trzeci Adam. Stworzenie nieba i ziemi zajęło okres siedmiu dni; siedmiodniowe odstępy czasu między kolejnymi wypuszczeniami gołębicą wskazują, że odnowa nieba i ziemi wymaga pewnych opatrznościowych przedziałów czasu.

2.2 PODSTAWA WCIELENIA

Noe odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary, składając ofiarę symboliczną, którą Bóg mógł przyjąć. Wypełnił w ten sposób zarówno warunek odszkodowania do odnowy wszystkich rzeczy, jak i warunek odszkodowania do symbolicznej odnowy ludzi. Na tym fundamencie mieli oprzeć się synowie Noego, Sem i Cham, zajmujący pozycje odpowiednio Kaina i Abla. Gdyby złożyli oni prawidłowo ofiarę rzeczywistą, spełniając warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, ustanowiliby podstawę wcielenia.

Aby rodzina Noego złożyła rzeczywistą ofiarę, którą Bóg mógłby przyjąć, drugi syn Noego Cham miał odnowić pozycję Abla, drugiego syna Adama. Miał on stać się postacią centralną ofiary rzeczywistej, tak jak Abel był postacią centralną ofiary rzeczywistej w rodzinie Adama. Abel prawidłowo złożył ofiarę symboliczną w miejsce Adama, aby odnowić przez odszkodowanie podstawę wiary i stać się postacią centralną ofiary rzeczywistej. W przypadku rodziny Noego ofiarę symboliczną złożył Noe, a nie Cham. Dlatego aby Cham mógł zająć pozycję Abla, który pomyślnie złożył ofiarę symboliczną, musiał się całkowicie zjednoczyć w sercu z Noem, swoim ojcem. Zobaczmy, jak Bóg starał się Chamowi w tym pomóc.

³⁴ Rdz 8:10-11

³⁵ Łk 9:58

³⁶ Rdz 8:12

³⁷ Ap 21:1-3

³⁸ patrz Predestynacja 2

Biblia podaje, że kiedy Cham zobaczył swego ojca leżącego nago w namiocie, zawstydził się zgorzyszył się nim. Te same uczucia wzbudził w swoich braciach, Semie i Jafecie. Wstydząc się za ojca i odwracając twarze, aby nie widzieć jego nagości, weszli oni tyłem do namiotu i nakryli Noego płaszczem. Czyn ten był grzechem tak wielkim, że Noe przeklął Chama, mówiąc, że jego syn, będzie sługą swych braci.³⁹

Dlaczego Bóg tak pokierował opatrnością? Dlaczego odczuwanie wstydu z powodu nagości okazało się tak wielkim grzechem? Aby zrozumieć tę sytuację, przypomnijmy, czym jest grzech.⁴⁰ Szatan nie może przejawiać swej siły - także siły potrzebnej do istnienia i działania - jeżeli nie posiada obiektu, z którym mógłby utworzyć wspólną podstawę i nawiązać relację dawania i otrzymywania. Kiedy człowiek spełnia warunek pozwalający Szatanowi zaatakować, staje się obiektem Szatana, dając mu tym samym siłę do działania. Na tym polega grzech.

Następnie zastanówmy się, dlaczego Bóg poddał Chama próbie, każąc mu patrzeć na nagość Noego. Wiemy, że arka symbolizowała kosmos i że wydarzenia mające miejsce bezpośrednio po opuszczeniu arki reprezentowały wydarzenia, jakie rozegrały się bezpośrednio po stworzeniu kosmosu. Pozycja Noego po potopie była podobna do pozycji Adama po stworzeniu nieba i ziemi.

Pismo Święte mówi, że przed Upadkiem Adam i Ewa byli nadzy i nie wstydzi się. Łączyła ich bliska i serdeczna więź, byli otwarci i szczerzy wobec Boga i siebie nawzajem, nie mieli nic do ukrycia.⁴¹ Po Upadku natomiast zaczęli odczuwać wstyd. Zakryli swe narządy płciowe przepaskami z liści figowych i ukryli się pośród drzew ogrodu, bojąc się, że Bóg ich zobaczy.⁴² Wstyd ten był odzwierciedleniem ich wewnętrznej sytuacji, stworzyli bowiem więź krwi z Szatanem, popełniwszy grzech z użyciem narządów płciowych. Zakrywając je i ukrywając się, dali wyraz przepelniającemu ich poczuciu winy, które nie pozwalało im stanąć przed obliczem Boga.

Noe, który zerwał swoje więzi z Szatanem przez czterdziestodniowy sąd potopem, miał zająć pozycję Adama po stworzeniu wszechświata. Bóg miał nadzieję, że członkowie rodziny Noego zareagują na jego nagość bez uczucia wstydu czy chęci okrycia jego ciała. Bóg pragnął odzyskać uczucie głębokiej radości, jaka przepelniała jego Serce na widok niewinnych Adama i Ewy przed Upadkiem. Bóg chciał odczuć taką samą radość, patrząc na czystą rodzinę Noego. Aby zaspokoić to głębokie pragnienie, Bóg doprowadził do sytuacji, w której Cham ujrział nagość Noego. Gdyby Cham był zjednoczony w sercu z Noem i patrzył na niego oczami Boga, nagość ojca nie wzbudziłaby w nim uczucia wstydu. Wypełniłby w ten sposób warunek odszkodowania do odnowy w rodzinie Noego stanu niewinności Adama i Ewy sprzed Upadku.

Możemy więc zrozumieć wymowę i konsekwencje zachowania synów Noego, którzy odczuli wstyd na widok nagości ojca i przykryli go. Dali w ten sposób dowód, że tak samo jak rodzina Adama po Upadku, nawiązali więzi krwi z Szatanem i nie byli godni stanąć przed obliczem Boga. Szatan, jak kruk krążący nad wodą, czekał na warunek, który pozwoliłby mu zaatakować rodzinę Noego. Ponieważ synowie Noego swoim postępowaniem przyznali, że należą do rodowodu Szatana, mógł on zabrać ich na swoją stronę jako swoje obiekty.

Kiedy Cham zawstydził się nagości swego ojca i starał się ją zasłonić, stworzył warunek pozwalający Szatanowi zaatakować - dlatego jego uczucia i czyn były grzechem. W konsekwencji Cham nie mógł odnowić przez odszkodowanie pozycji Abla ani złożyć ofiary

³⁹ Rdz 9:20-25

⁴⁰ patrz Upadek 4.5

⁴¹ Rdz 2:25

⁴² Rdz 3:7-8

rzeczywistej. Ponieważ Cham nie ustanowił podstawy wcielenia, opatrność odnowy w rodzinie Noego zakończyła się niepowodzeniem.

Czy odczuwanie wstydu z powodu nagości jest zawsze grzechem? Nie, przypadek Noego był szczególny. Noe zajmował pozycję Adama i miał misję usunięcia wszystkich warunków stworzonych przez Adama, które dawały podstawy do ataku Szatana. Gdyby rodzina Noego pokazała, że ani nie wstydzi się jego nagości ani nie stara się jej zakryć, spełniłaby warunek odszkodowania do odnowy pierwotnego stanu niewinności rodziny Adama przed Upadkiem. Był to szczególny warunek odszkodowania, którego spełnienie było zadaniem jedynie rodziny Noego.

2.3 NAUKA PŁYNĄCA Z PRZYKŁADU RODZINY NOEGO

Zwykłemu człowiekowi trudno jest pojąć, jak Noe mógł wytrwale budować arkę na szczycie góry przez 120 lat, znosząc ustawiczne szyderstwa i pogardę ze strony otoczenia. Cham doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że jego rodzina została uratowana dzięki wysiłkom ojca. Dlatego Cham powinien był żywić do ojca szacunek tak wielki, że z łatwością mógłby pokonać uczucie zgorszenia na widok jego nagości i okazać zrozumienie. Jednak zamiast zaufać Noemu, który został powołany i usprawiedliwiony przez Boga, Cham przyjął wobec niego postawę nieufności i krytycyzmu, osądzając jego postępowanie z własnego egoistycznego punktu widzenia. Postawa Chama doprowadziła do zniweczenia dzieła opatrności w rodzinie Noego, które Bóg przygotowywał z wielkim wysiłkiem przez długie tysiąclecia. Na drodze do Boga nam także potrzebna jest pokora, posłuszeństwo i cierpliwość.

Po drugie, na przykładzie przebiegu opatrności w rodzinie Noego możemy lepiej zrozumieć, na czym polega warunkowa predestynacja wypełnienia Woli Bożej oraz przekonać się, że Bóg traktuje część odpowiedzialności człowieka z absolutnym szacunkiem i nie ingeruje w nią. Bóg wybrał rodzinę Noego po upływie tysiąca sześciuset lat przygotowań. Prowadził Noego przez 120 lat pracy nad budową arki i przygotowywał jego rodzinę za cenę poświęcenia całej reszty ludzkości w sędzie potopem. Chociaż rodzina Noego zajmowała centralną pozycję w opatrności odnowy, to jednak jej wielka misja została udaremniona z powodu pozornie niewielkiego błędu popełnionego przez Chama. Błąd ten dał bowiem Szatanowi podstawę do zaatakowania rodziny Noego.

Opatrność w rodzinie Noego pomaga nam również zrozumieć, na czym polega warunkowa predestynacja poszczególnych ludzi. Chociaż Bóg powołał i wywyższył Noego jako ojca wiary za cenę długich i bolesnych wysiłków, to jednak, gdy jego rodzina nie wypełniła swojej odpowiedzialności, musiał opuścić go - choć z wielkim żalem - i powołać na jego miejsce nową osobę centralną.

Część 3

OPATRZNOŚĆ ODNOWY W RODZINIE ABRAHAMA

W wyniku upadłego czynu Chama opatrność odnowy w rodzinie Noego nie została wypełniona. Jednak osiągnięcie celu stworzenia jest absolutnym Bożym przeznaczeniem. Dlatego na podstawie lojalnego serca Noego Bóg powołał Abrahama i w oparciu o jego rodzinę zapoczątkował nowy rozdział opatrności odnowy.

Rodzina Abrahama miała odnowić podstawę przyjęcia Mesjasza, której Noe nie zdołał dopełnić, i przyjąć Mesjasza przychodzącego na tym fundamencie. Podobnie jak Noe,

Abraham musiał odnowić przez odszkodowanie podstawę wiary, a jego synowie mieli odnowić przez odszkodowanie podstawę wcielenia.

3.1. PODSTAWA WIARY

3.1.1. POSTAĆ CENTRALNA PODSTAWY WIARY

W opatrności odnowy w rodzinie Abrahama postacią centralną dla odnowy podstawy wiary był Abraham. Bóg wybrał Abrahama i obdarzył go misją wypełnienia opatrności, którą zamierzał wcześniej urzeczywistnić przez Noego. Aby odziedziczyć tę misję, Abraham musiał najpierw odnowić przez odszkodowanie wszystkie warunki, jakie miał spełnić Noe, a które zniweczył grzech Chama.

Pierwszymi warunkami, jakie rodzina Noego utraciła na rzecz Szatana, było dziesięć pokoleń od Adama do Noego oraz czterdziestodniowy okres sądu potopem. Dlatego Abraham miał odnowić przez odszkodowanie kolejne dziesięć pokoleń. Każde z tych dziesięciu pokoleń miało odnowić liczbę czterdzieści, reprezentującą sąd potopem. Ponieważ warunek czterdziestodniowego potopu został utracony, odnowa każdego pokolenia musiała objąć pełny okres jego trwania; nie mogła się dokonać w ciągu jedynie czterdziestu dni. Opatrzność odnowy potopu w każdym z tych dziesięciu pokoleń musiała zatem zająć dłuższy czas - czterdzieści lat. Ta sama zasada znalazła zastosowanie w innej sytuacji w czasach Mojżesza. Kiedy misja czterdziestodniowych zwiadów w Kanaanie zakończyła się niepowodzeniem, Izraelici musieli wędrować przez pustynię przez czterdzieści lat, aby odnowić ten błąd.⁴³ Dlatego też dopiero po upływie okresu odszkodowania obejmującego dziesięć pokoleń i czterysta lat od czasów Noego,⁴⁴ Bóg powołał Abrahama, aby przejął misję Noego.

Kolejnymi warunkami, utraconymi przez rodzinę Noego, były pozycja ojca wiary oraz pozycja Chama, który miał odegrać rolę Abla. Dlatego Abraham nie mógł zająć pozycji Noego, dopóki nie odnowił przez odszkodowanie pozycji ojca wiary oraz Chama. Aby stać się ojcem wiary w miejsce Noego, Abraham musiał z wiarą i oddaniem złożyć ofiarę symboliczną tak, jak Noe musiał zbudować arkę. W jaki sposób Abraham miał odnowić pozycję Chama? Cham miał reprezentować Abla, umiłowanego przez Boga; obaj byli drugimi synami i zostali wybrani jako postacie centralne ofiary rzeczywistej. Ponieważ Szatan zaatakował Chama, to zgodnie z zasadą odnowy przez odszkodowanie, Bóg musiał zabrać na Swoją stronę kogoś, kogo Szatan kochał najbardziej. Z tej przyczyny Bóg powołał Abrahama, pierworodnego syna Teracha, czciciela bogów cudzych.⁴⁵

Abraham miał przejąć misję Noego, a tym samym misję Adama. Reprezentował więc odnowionego Adama. Tak jak poprzednio Bóg pobłogosławił Adamowi i Noemu, udzielił także Swego błogosławieństwa Abrahamowi:

Uczynię bowiem z ciebie wielki naród, będę ci błogosławił i twoje imię rozstawię: staniesz się błogosławieństwem. Będę błogosławił tym, którzy ciebie błogosławić będą, a tym, którzy tobie będą złorzeczyli, i ja będę złorzeczył. Przez ciebie będą otrzymywały błogosławieństwo ludy całej ziemi. - Rdz.12:2-3

⁴³ Lb 14:34

⁴⁴ Według Biblii Bóg skrócił czas życia ludzkiego zaraz po pokoleniu Noego. Stąd dziesięć pokoleń od Adama do Noego trwało tysiąc sześćset lat, podczas gdy dziesięć pokoleń od Noego do Abrahama tylko czterysta lat.

⁴⁵ Jz 24:2-3

Po otrzymaniu tego błogosławieństwa, posłuszny Woli Boga Abraham opuścił dom swego ojca w Charanie i udał się do Kanaanu z żoną Sarą, bratankiem Lotem, służbą i całym dobytkiem.⁴⁶ W tym sensie Bóg uczynił drogę Abrahama modelową drogą odnowy Kanaanu, którą później mieli iść Jakub i Mojżesz. Jakub i Mojżesz zabrali swoje rodziny i dobytek, pierwszy z Charanu, drugi z Egiptu, i przywieźli je do Kanaanu, znosząc w podróży wiele przeciwności. Jezus miał również przejść podobną drogę, której celem było wyprowadzenie ludzkości i wszystkich rzeczy ze świata szatańskiego i wprowadzenie ich do świata Bożego.⁴⁷

3.1.2 OBIEKTY OFIARNE W PODSTAWIE WIARY

3.1.2.1 *SYMBOLICZNA OFIARA ABRAHAMA*

Bóg nakazał Abrahamowi złożenie ofiary z gołębicy i synogarlicy, baranka i kozy oraz jałówki.⁴⁸ Były to obiekty ofiarne wymagane do ustanowienia podstawy wiary. Zanim jednak Abraham mógł złożyć ofiarę symboliczną, musiał dać dowód swej wiary, podobnie przed nim Noe musiał zostać uznany za prawego, zanim rozpoczął budowę arki jako ofiary symbolicznej. Biblia nie wyjaśnia dokładnie, w jaki sposób Noe zademonstrował swą wiarę. Na podstawie wersetu „Noe człowiek prawy, wyróżniał się nieskazitelnością wśród współczesnych sobie ludzi; w przyjaźni z Bogiem żył Noe”⁴⁹ możemy jednak wywnioskować, że Noe w jakiś sposób dał dowód swej wiary, zanim został przez Boga uznany za godnego misji budowy arki. Ci, którzy kroczą drogą opatrności odnowy, muszą nieprzerwanie umacniać swoją wiarę.⁵⁰ Przyjrzyjmy się, w jaki sposób Abraham umacniał swą wiarę, przygotowując się do złożenia ofiary symbolicznej.

Noe był drugim przodkiem ludzkości. Aby odnowić jego pozycję, Abraham także musiał zająć pozycję Adama. W tym celu przed przystąpieniem do złożenia właściwej ofiary symbolicznej musiał wypełnić symboliczny warunek odszkodowania wymagany do odnowy pozycji rodziny Adama.

Pismo Święte zawiera opis wyprawy Abrahama do Egiptu w ucieczce przed głodem.⁵¹ Po przybyciu na miejsce Abraham nakazał żonie udawać, że jest jego siostrą, ponieważ obawiał się, że faraon może zapragnąć Sary i zabić go, kiedy dowie się, że jest jej mężem. I rzeczywiście, na rozkaz faraona Abraham oddał mu Sarę, która występowała w roli jego siostry. Bóg jednak ukarał faraona i Abraham odzyskał żonę, po czym razem z bratankiem Lotem i znacznym bogactwem otrzymanym od faraona opuścili Egipt.

Chociaż Abraham nie zdawał sobie z tego sprawy, przez tę opatrnościową sytuację spełnił symboliczny warunek odszkodowania konieczny do odnowy rodziny Adama. Archanioł zagarnął Ewę, kiedy Adam i Ewa byli jeszcze bratem i siostrą, zyskując w ten sposób prawo panowania nad wszystkimi jej potomkami oraz całym światem przyrody. Faraon, który reprezentował Szatana, zabrał Abrahamowi Sarę, która odgrywała rolę jego siostry. Aby odnowić sytuację, jak zaistniała w rodzinie Adama, Abraham musiał odebrać Sarę faraonowi jako swoją żonę, wraz z Lotem, reprezentującym całą ludzkość, i majątkiem symbolizującym świat przyrody. Droga, którą szedł Abraham, miała być drogą wzorcową dla mającego przyjść po nim Jezusa. Po spełnieniu tego warunku odszkodowania Abraham został uznany za godnego złożenia ofiary symbolicznej.

⁴⁶ Rdz 12:4-5

⁴⁷ patrz Mojżesz i Jezus 1.2

⁴⁸ Rdz 15:9

⁴⁹ Rdz 6:9

⁵⁰ Rz 1:17

⁵¹ Rdz 12:10-20

Jakie było znaczenie symbolicznej ofiary złożonej przez Abrahama? Aby stać się ojcem wiary, Abraham musiał odnowić przez odszkodowanie pozycję Noego, którego Bóg zamierzał wywyższyć jako ojca wiary wraz z całą jego rodziną. Musiał także odnowić pozycję Adama i jego rodziny. Dlatego Abraham powinien był złożyć wymagane obiekty w sposób prawidłowy, tak aby Bóg mógł je przyjąć. Dzięki temu odnowiłby wszystko, co Kain i Abel mieli osiągnąć przez złożenie ofiar, oraz to, co osiągnąć miała rodzina Noego przez opatrność arki. Symboliczna ofiara Abrahama składała się z obiektów o odpowiednim symbolicznym znaczeniu.

Abraham złożył w ofierze symbolicznej trzy rodzaje obiektów: pierwszy - gołębicę i synogarlicę; drugi - baranka i kozę; i trzeci - jałówkę. Te trzy ofiary symbolizowały kosmos, który powstał w trzech etapach okresu wzrostu. Gołębica reprezentowała okres kształtowania. Kiedy Jezus został ochrzczony przez Jana Chrzciciela w rzece Jordan, Duch Boży zstąpił i spoczął na nim w postaci gołębicę.⁵² Jezus przyszedł, aby zakończyć Epokę Starego Testamentu, która jako etap kształtowania opatrności była reprezentowana przez gołębicę. Wizja gołębicę zstępującej na Jezusa miała jeszcze inne znaczenie - Jezus miał odnowić błąd popełniony przez Abrahama podczas ofiarowania gołębicę, która została utracona na rzecz Szatana.

Baranek reprezentował etap wzrastania. Kiedy Jezus wypełnił Epokę Starego Testamentu, odnawiając wszystko, co było reprezentowane przez gołębicę, zapoczątkował Epokę Nowego Testamentu na etapie wzrastania opatrności, w której odnowione miało zostać wszystko, co reprezentował baranek. Kiedy Jan Chrzciciel ujrzał Ducha zstępującego na Jezusa pod postacią gołębicę (co oznaczało, że to Jezus wypełnił etap kształtowania opatrności), powiedział: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata.”⁵³, świadcząc, że Jezus rozpocznie misję na etapie wzrastania.

Jałówka reprezentowała etap doskonalenia. Pismo Święte podaje, że kiedy Samson zadał Filistynom zagadkę, nakłonili oni jego żonę, aby wydobyła od niego odpowiedź. Samson powiedział im: „Gdybyście nie orali moją jałowicą, nie rozwiązałybyście mojej zagadki”⁵⁴, nazywając swą żonę metaforycznie jałowką. Jezus przyszedł jako oblubieniec całej ludzkości. Wszyscy oddani wierni powinni byli oczekiwać jego powrotu, jak oblubienice przygotowujące się na przyjęcie oblubieńca. Kiedy oblubieniec - Jezus - nadejdzie, odbędzie się wesele Baranka, po którym jego oblubienice - wierni - zamieszkają wraz z nim w Królestwie Niebieskim jako jego małżonki (w znaczeniu metaforycznym). Dlatego Epoka Spełnionego Testamentu następująca po Epoce Nowego Testamentu określana jest jako epoka jałowki, czy inaczej epoka żony. Niektórzy duchowo otwarci ludzie otrzymują objawienia, że obecna epoka jest epoką krowy lub jałowki, dlatego, że ludzkość wkracza właśnie w etap doskonalenia.

Co miały odnowić te trzy ofiary? Abraham miał przez nią odnowić to wszystko, czego Bóg nie zdołał odnowić przez symboliczne ofiary złożone przez rodziny Adama i Noego - ofiary złożone poprawnie, ale niestety zagarnięte przez Szatana w wyniku późniejszych błędów. Ofiara Abrahama miała także stanowić symboliczny warunek odszkodowania za błędy popełnione przez te rodziny podczas składania ofiary rzeczywistej. Innymi słowy, celem, dla którego Abraham ofiarował trzy rodzaje obiektów ofiarnych, było odnowienie w jego pokoleniu (horyzontalnie) wszystkich warunków odszkodowania, które nagromadziły się na przestrzeni opatrności (wertikalnie) w trzech pokoleniach Adama, Noego i Abrahama.

Dlaczego Abraham umieścił trzy rodzaje ofiar - gołębicę i synogarlicę, baranka i kozę oraz jałówkę, symbolizujące odpowiednio etapy kształtowania, wzrastania i doskonalenia - na

⁵² Mt 3:16

⁵³ J 1:29

⁵⁴ Sdz 14:18

jednym ołtarzu? Przed Upadkiem odpowiedzialnością Adama było przejść przez trzy etapy okresu wzrostu w ciągu jednego życia. Podobnie Abraham, zajmujący pozycję Adama, miał za jednym razem odnowić długi ciąg opatrności, którą Bóg prowadził w trzech opatrnościowych pokoleniach: Adama (kształtowanie), Noego (wzrastanie) i Abrahama (doskonalenie). Przez tę jedną ofiarę mógł on odnowić wszystkie utracone warunki oparte o liczbę trzy. Symbolika ofiary Abrahama ukazuje, iż Wolą Boga było wypełnienie całej opatrności odnowy w jednym akcie.

Przyjrzyjmy się teraz, w jaki sposób Abraham składał ofiarę symboliczną:

Wtedy Pan rzekł: „Wybierz dla mnie trzyletnią jałowicę, trzyletnią kozę i trzyletniego barana, a nadto synogarlicę i gołębicę”. Wybrawszy to wszystko, Abram przetrąbił je wzdłuż na połowy i przetrąbane części ułożył jedną naprzeciw drugiej; ptaków nie porozcinał. Kiedy zaś do tego mięsa zaczęło zlatywać się ptactwo drapieżne, Abraham je odpędził. A gdy słońce chyliło się ku zachodowi, Abram zapadł w głęboki sen i opanowało go uczucie lęku, jak gdyby ogarnęła go wielka ciemność. I wtedy to Pan rzekł do Abrama: „Wiedz o tym dobrze, iż twoi potomkowie będą przebywać jako przybysze w kraju, który nie będzie ich krajem, i przez czterysta lat będą tam ciemieni jako niewolnicy.” - Rdz 15:9-13

Ponieważ Abraham nie przeciął gołębicę i synogarlicę na połowy, jak powinien był zrobić, nad ofiarę zleciały się ptaki drapieżne i skalały ją. W konsekwencji tego błędu Izraelici musieli udać się do Egiptu i cierpieć tam prześladowania przez czterysta lat. Dlaczego fakt nie przecięcia ptaków był grzechem? Na pytanie to możemy odpowiedzieć jedynie z pomocą Zasady.

Zastanówmy się najpierw, dlaczego Bóg nakazał Abrahamowi przeciąć ofiary na połowy. Celem Bożej opatrności odnowy jest odnowa panowania dobra przez najpierw oddzielenie dobra od zła, a następnie zniszczenie zła i wywyższenie dobra. Z tego powodu Adam musiał zostać symbolicznie podzielony na swoich synów Kaina i Abla, zanim mogła zostać złożona ofiara. Z tego samego powodu w czasach Noego Bóg zniszczył zło potopem, pozostawiając jedynie rodzinę Noego, uosabiającą dobro. Bóg nakazał Abrahamowi przecięcie ofiar na połowy, chcąc w ten sposób dokonać symbolicznego oddzielenia dobra od zła, czego nie osiągnęli Adam i Noe.

Ofiary musiały zostać podzielone po pierwsze dlatego, że miały odnowić sytuację zaistniałą w rodzinie Adama, kiedy to Kain i Abel zostali rozdzieleni tak, że jeden reprezentował zło a drugi dobro. Po drugie, ofiary te miały odnowić sytuację zaistniałą w czasach Noego, kiedy dobro zostało oddzielone od zła przez czterdziestodniowy sąd potopem. Po trzecie, miały one stanowić symboliczny warunek do wydzielenia dziedziny zwierzchności dobra z wszechświata, znajdującego się pod panowaniem Szatana. Po czwarte, ustanowiony miał zostać warunek do uświęcenia ofiary przez odsączenie krwi śmierci, która skalała upadłą ludzkość w następstwie Upadku.

Dlaczego nie rozdzielenie ofiar było grzechem? Po pierwsze, nie rozdzielenie ofiar oznaczało nie rozdzielenie Kaina i Abla. Nie podzielona ofiara nie mogła być przyjęta przez Boga, ponieważ nie pozostawiała Mu obiektu typu Abla, który mógłby do Niego należeć. W konsekwencji nie zostały odnowione błędy, które popełnili Kain i Abel podczas składania ofiar. Po drugie, nie rozdzielenie ofiar było równoznaczne z niewypełnieniem opatrności w czasach Noego, kiedy pomimo zesłania potopu dobro i zło pozostały nie oddzielone. Podobnie jak błąd popełniony w rodzinie Noego, tak też nie podzielenie ofiar przez Abrahama pozbawiło Boga obiektu uosabiającego dobro. Było więc powtórzeniem błędu, który zniweczył opatrność związaną z potopem. Po trzecie, nie podzielenie ofiar oznaczało, że nie został spełniony symboliczny warunek wydzielenia dziedziny panowania Boga z wszechświata opanowanego przez Szatana. Po czwarte, ponieważ krew śmierci nie została

usunięta, nie podzielone ofiary nie mogły być uświęconą ofiarą, którą Bóg mógłby przyjąć. Innymi słowy, kiedy Abraham złożył w ofierze ptaki, nie przeciąwszy ich wcześniej, faktycznie oznaczało to ofiarowanie czegoś, co nie zostało odebrane Szatanowi. Jego błąd przyznawał Szatanowi prawo do tych ofiar.

Gołębica, reprezentująca etap kształtowania, pozostała pod panowaniem Szatana. W związku z tym Szatan zagarnął także baranka, symbolizującego etap wzrastania oraz jałówkę, symbolizującą etap doskonalenia, ponieważ obie te ofiary miały zostać złożone na fundamencie etapu kształtowania. Nie podzielenie ofiar było grzechem, ponieważ spowodowało oddanie Szatanowi całej ofiary symbolicznej.

Zastanówmy się następnie, co oznacza werset mówiący o ptakach drapieżnych, które zleciały się nad ofiarę. Od czasu Upadku pierwszych ludzi Szatan zawsze szukał sposobności zaatakowania tych, przez których Bóg zamierzał zrealizować Swoją Wolę. Kiedy Kain i Abel składali ofiary, Szatan „czyhał u drzwi.”⁵⁵ Kruk krążący nad arką Noego symbolizował Szatana czekającego na okazję zaatakowania rodziny Noego zaraz po potopie.⁵⁶ Podobnie, kiedy Abraham składał ofiarę symboliczną, Szatan szukał możliwości zagarnięcia jej. Zaatakował ją, kiedy tylko zobaczył, że ptaki nie zostały podzielone. Pismo Święte opisuje tę sytuację, używając metafory ptaków drapieżnych, zlatujących się nad ofiarę.

Błąd popełniony przez Abrahama podczas składania ofiary symbolicznej spowodował skalanie ofiary. Utracone zostały wszystkie warunki, które Bóg pragnął odnowić przez tę ofiarę. W konsekwencji potomkowie Abrahama musieli cierpieć ucisk i niewolę w ziemi egipskiej przez czterysta lat. Zastanówmy się, dlaczego musiało się tak stać.

Bóg powołał Abrahama i nakazał mu złożyć ofiarę symboliczną pod koniec czterystuletniego okresu oddzielenia od Szatana. Okres ten został ustanowiony w celu odnowy przez odszkodowanie dziesięciu pokoleń od Adama do Noego oraz czterdziestodniowego sądu potopem, które zostały utracone na rzecz Szatana w wyniku grzechu Chama. Był to również okres odszkodowania konieczny do postawienia Abrahama w pozycji ojca wiary po złożeniu ofiary symbolicznej. Kiedy błąd popełniony przez Abrahama przy składaniu ofiary symbolicznej pozwolił Szatanowi zagarnąć tę ofiarę, ów czterystuletni okres także został utracony. Bóg pragnął odnowić na poziomie narodowym sytuację, jaka istniała zanim Abraham popełnił błąd podczas składania ofiary symbolicznej i która odpowiadała sytuacji, w której Noe został powołany do zbudowania arki. W tym celu Bóg ustanowił kolejny okres oddzielenia Szatana, trwający czterysta lat. Był to okres niewoli Izraelitów w Egipcie. W ciągu tego okresu Izraelici mieli odnowić - tym razem na poziomie narodowym - sytuację Noego i Abrahama na początku ich misji jako ojców wiary, przygotowując tym samym grunt dla misji Mojżesza. Stąd w okresie niewoli Izraelici z jednej strony ponosili karę za błąd Abrahama, jednocześnie zaś ustanawiali podstawę oddzielenia się od Szatana i zapoczątkowania nowej opatrności.

Jak wyjaśniliśmy wcześniej, Bóg pragnął za jednym razem wypełnić opatrność na etapie kształtowania, wzrastania i doskonalenia. Zostałoby to osiągnięte, gdyby Abraham poprawnie złożył na jednym ołtarzu symboliczną ofiarę składającą się z trzech rodzajów obiektów. Zamiar ten jednak się nie powiódł z powodu popełnienia przez Abrahama błędu, który był powtórzeniem błędów przeszłości. W konsekwencji opatrność związana z Abrahamem została przedłużona na trzy pokolenia: Abrahama, Izaaka i Jakuba.

3.1.2.2. OFIAROWANIE IZAAKA

⁵⁵ Rdz 4:7

⁵⁶ Rdz 8:7

Po nieudanej próbie złożenia ofiary symbolicznej przez Abrahama, Bóg nakazał mu złożyć w ofierze całopalnej jedyne go syna Izaaka.⁵⁷ W ten sposób Bóg rozpoczął nową opatrność mającą na celu odnowę błędu Abrahama przez odszkodowanie. Zgodnie z Zasadą predestynacji, jeżeli osoba powołana przez Boga do wypełnienia pewnej misji nie wywiąże się ze swej odpowiedzialności, Bóg nie może już dalej przez nią działać. Dlaczego więc Bóg nadal współpracował z Abrahamem, polecając mu ofiarować Izaaka?

Możemy wymienić trzy powody. Po pierwsze, liczba trzy reprezentuje spełnienie.⁵⁸ Boża Zasada stanowi, że opatrność ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza musi zostać spełniona nie później niż w trzeciej próbie. Dlatego Boża opatrność ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza, rozpoczęta w rodzinie Adama i kontynuowana w rodzinie Noego, musiała zakończyć się w rodzinie Abrahama, gdzie była już trzecią próbą. Dlatego Abrahamowi dana została możliwość spełnienia jeszcze jednego warunku odszkodowania, o większej wartości. Dzięki temu dokonać się miała symboliczna odnowa wszystkiego, co zostało utracone w wyniku jego błędu podczas składania ofiary symbolicznej. Tym warunkiem odszkodowania o większej wartości było złożenie w ofierze syna Izaaka.

Po drugie, jak wyjaśniliśmy wcześniej, kiedy Abraham składał swoją ofiarę, zajmował pozycję Adama. Szatan zaatakował Adama i jego syna Kaina, zagarniając w ten sposób rodzinę na przestrzeni dwóch pokoleń. Dlatego zgodnie z Zasadą odnowy przez odszkodowanie Bóg mógł odzyskać Abrahama i jego syna Izaaka w dwóch pokoleniach.

Po trzecie, dowiedzieliśmy się, że Noe mógł złożyć symboliczną ofiarę w postaci arki sam, chociaż reprezentował Adama, który nie mógł złożyć ofiary bezpośrednio. Noe opierał się bowiem na fundamencie zasług Abla, który okazał wiarę i oddanie Bogu, składając prawidłowo ofiarę symboliczną. Kiedy Abraham został powołany przez Boga, mógł oprzeć się na fundamencie zasług ich obu: Abla, który prawidłowo złożył ofiarę symboliczną na etapie kształtowania, oraz Noego, który prawidłowo złożył ofiarę symboliczną na etapie wzrastania. Stojąc na tym podwójnym fundamencie, Abraham miał złożyć ofiarę symboliczną na etapie doskonalenia. Dlatego nawet kiedy Abraham popełnił błąd, Bóg mógł dać mu ponowną szansę złożenia ofiary w oparciu o nagromadzone zasługi Abla i Noego.

Zanim jednak Abraham mógł złożyć w ofierze Izaaka, musiał jeszcze raz dać dowód swej wiary, powtarzając symboliczny warunek odszkodowania wymagany do odnowy rodziny Adama, który spełnił przed złożeniem ofiary symbolicznej. Z tego powodu Abraham raz jeszcze przedstawił Sarę jako swoją siostrę i pozwolił ją zabrać tym razem królowi Abimelekowi z Gerary. Kiedy Sara została żoną króla, Abraham odebrał mu ją. I tym razem Abraham otrzymał niewolników, którzy symbolizowali ludzkość oraz bogactwa, symbolizujące świat przyrody.⁵⁹

Jak wyglądało ofiarowanie Izaaka?

A gdy przyszli na to miejsce, które Bóg wskazał, Abraham zbudował tam ołtarz, ułożył na nim drwa i związawszy syna swego Izaaka położył go na tych drwach na ołtarzu. Potem Abraham sięgnął po nóż, aby zabić swego syna. Ale wtedy Anioł Pański zawołał na niego z nieba i rzekł: „Abrahamie, Abrahamie!” a on rzekł: „Oto jestem”. [Anioł] powiedział mu: „Nie podnoś ręki na chłopca i nie czyn mu nic złego! Teraz poznałem, że boisz się Boga, bo nie odmówiłeś Mi nawet twego jedyne go syna”. - Rdz 22:9-12

⁵⁷ Rdz 22:2

⁵⁸ patrz Okresy 2.4

⁵⁹ Rdz 20:1-18

Wiara Abrahama była absolutna. Posłuszny Bożemu nakazowi gotów był zabić swego jedyne go syna Izaaka i złożyć go w ofierze całopalnej. Bóg jednak powstrzymał go przed zabiciem chłopca.

Gorliwość Abrahama w pełnieniu Woli Boga i jego zdecydowane działanie, podejmowane z absolutną wiarą, posłuszeństwem i lojalnością, wyniosły go do takiej samej pozycji, jaką zająłby, gdyby rzeczywiście dokonał ofiary. Dzięki temu Izaak został całkowicie oddzielony od Szatana. Bóg polecił Abrahamowi nie zabijać syna, ponieważ ten, wolny już od więzi z Szatanem, przeszedł na stronę Boga. Musimy również zrozumieć, że w słowach „bo teraz wiem” Bóg wyraził zarówno wyrzut z powodu wcześniejszego zawodu, jaki sprawił mu Abraham podczas składania ofiary symbolicznej, jak i radość z powodu pomyślnego ofiarowania Izaaka. Ponieważ ofiarowanie Izaaka mogło zostać przyjęte przez Boga, opatrność odnowy w rodzinie Abrahama mogła być kontynuowana przez Izaaka.

Trzy dni zajęło Abrahamowi dotarcie na górę Moria, gdzie miał złożyć syna w ofierze całopalnej. Ten trzydniowy okres oczyszczenia Izaaka miał rozpocząć nowy okres opatrności. Od tej pory za każdym razem na początku nowej opatrności wymagany był trzydniowy okres do oddzielenia się od Szatana. W historii opatrności znajdujemy wiele przykładów takich okresów. Kiedy Jakub wyruszał ze swą rodziną z Charanu, aby rozpocząć rodzinną drogę odnowy Kanaanu, potrzebny był trzydniowy okres oddzielenia się od Szatana.⁶⁰ Izraelici także musieli odbyć trzydniowy okres oddzielenia od Szatana, zanim opuścili Egipt, aby rozpocząć narodową drogę odnowy Kanaanu pod wodzą Mojżesza.⁶¹ Jezus rozpoczął duchową światową drogę odnowy Kanaanu po odbyciu trzydniowego warunku oddzielenia się od Szatana - od śmierci do zmartwychwstania.

3.1.2.3 POZYCJA IZAAKA I JEGO OFIARA SYMBOLICZNA Z PUNKTU WIDZENIA BOGA

Wyjaśniliśmy wcześniej, że chociaż Abraham nie złożył ofiary symbolicznej w sposób prawidłowy, Zasada stwarzała jednak możliwość, aby stał się on postacią centralną w ustanawianiu podstawy przyjęcia Mesjasza. Abraham nie mógł jednak sam powtórzyć ofiary symbolicznej, gdyż nie wypełnił swojej odpowiedzialności.⁶² Bóg musiał więc znaleźć jakąś drogę, aby móc traktować Abrahama tak, jak gdyby nie popełnił on błędu podczas składania ofiary symbolicznej ani nie spowodował opóźnienia opatrności. W tym celu Bóg nakazał Abrahamowi złożyć Izaaka w ofierze całopalnej.

Wcześniej Bóg obiecał Abrahamowi, że od Izaaka wywiedzie naród wybrany:

Oto usłyszał słowa: „... ten po tobie dziedziczyć będzie, który od ciebie będzie pochodził”. I poleciwszy Abrahamowi wyjść z namiotu, rzekł: „Spójrz na niebo i policz gwiazdy, jeśli zdołasz to uczynić”, a potem dodał: „Tak liczne będzie twoje potomstwo”. - Rdz 15:4-5

Przez swą gotowość zabicia własnego syna, a zwłaszcza syna, z którym wiązała się tak ważna obietnica, Abraham okazał bezgraniczną lojalność wobec Nieba. Ów akt wiary był równoznaczny z zabiciem samego siebie - osoby skalanej przez Szatana w wyniku wcześniejszego błędu. Kiedy więc Bóg ocalił Izaaka od śmierci, Abraham także powrócił do życia, uwolniony od wszystkich więzów, którymi spętał go Szatan, kiedy zagarnął jego ofiarę symboliczną. Co więcej, Abraham i Izaak osiągnęli nierozzerwalną jedność w swojej wierności Bożej Woli.

⁶⁰ Rdz 31:20-22

⁶¹ Wj 8:27

⁶² patrz Predestynacja 3

Chociaż Abraham i Izaak byli dwiema różnymi osobami, to kiedy Bóg przywrócił ich do życia, stali się w Jego oczach jedną osobą. Chociaż opatrzność prowadzona przez Abrahama zakończyła się niepowodzeniem i uległa przedłużeniu, a odpowiedzialność za nią powierzona została Izaakowi, to jednak zwycięstwo odniesione przez Izaaka było także zwycięstwem Abrahama. Dzięki temu Bóg mógł traktować Abrahama tak, jakby jego błąd nie miał miejsca, a opatrzność nie została przedłużona.

Nie wiadomo, ile lat miał Izaak w tamtym czasie. Był wystarczająco duży, aby dźwigać drewno na stos ofiarny,⁶³ a kiedy zauważył, że nie ma baranka na ofiarę, zapytał o to ojca.⁶⁴ Był zapewne wystarczająco dorosły, aby zrozumieć zamiary swego ojca. Możemy przypuszczać, że pomagał ojcu nawet, chociaż rozumiał, że to on sam ma odegrać rolę ofiary.

Gdyby Izaak przeciwstawiał się ojcu pragnącemu złożyć go w ofierze, Bóg na pewno nie przyjąłby tej ofiary. Izaak jednak okazał wiarę równie wielką jak Abraham. Ich jedność i wiara nie pozostawiły Szatanowi żadnej podstawy do zaatakowania, co zadecydowało o sukcesie ofiary. Składając tę ofiarę, Abraham i Izaak przeszli przez proces śmierci i zmartwychwstania. W rezultacie osiągnięte zostały dwie rzeczy. Po pierwsze, Abraham zdołał oddzielić się od Szatana, który zaatakował go w następstwie błędu popełnionego podczas składania ofiary symbolicznej. Odnowił on przez odszkodowanie pozycję, jaką zajmował przed popełnieniem błędu i z tej odnowionej pozycji przekazał swoją opatrznościową misję Izaakowi. Po drugie, okazując posłuszeństwo Bożej Woli, Izaak odziedziczył misję Abrahama i dzięki okazanemu dowodowi wiary zyskał kwalifikacje do złożenia ofiary symbolicznej.

Kiedy opatrznościowa misja została przekazana Izaakowi, zamiast swojego syna Abraham złożył w ofierze baranka, którego zesłał Bóg:

Abraham obejrawszy się poza siebie spostrzegł barana uwikłanego rogami w zaroślach. Poszedł więc, wziął barana i złożył w ofierze całopalnej zamiast swego syna. - Rdz 22:13

Ofiara z baranka była ofiarą symboliczną, dzięki której Izaak odnowił podstawę wiary. Ponieważ wiemy, że Izaak nosił drewno na stos ofiarny, możemy wnioskować, że uczestniczył w składaniu ofiary z baranka. Tak więc, chociaż jest napisane, że Abraham złożył ofiarę symboliczną, to z punktu widzenia opatrzności postacią centralną był Izaak, który zjednoczył się z Abrahamem i odziedziczył jego misję. W ten sposób, przejąwszy misję Abrahama, Izaak złożył ofiarę symboliczną i odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary.

3.2 PODSTAWA WCIELEŃ

Postacią centralną podstawy wiary stał się Izaak w miejsce Abrahama. Ustanowił ją przez poprawne złożenie ofiary symbolicznej z baranka tak, że Bóg mógł ją przyjąć. Następnym krokiem w procesie ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza było ustanowienie podstawy wcielenia. Z tego powodu synowie Izaaka, Ezaw i Jakub, musieli zostać umieszczeni w pozycjach odpowiednio Kaina i Abla. Odpowiedzialnością ich było usunięcie upadłej natury i ustanowienie podstawy wcielenia przez złożenie ofiary rzeczywistej.

Gdyby Abraham prawidłowo złożył pierwszą ofiarę, Izaak i jego przyrodni brat Izmael zajęliby pozycje odpowiednio Abla i Kaina. Byliby odpowiedzialni za spełnienie warunków odszkodowania do usunięcia upadłej natury, odnawiając błędy Kaina i Abla. Ponieważ jednak Abraham popełnił błąd podczas składania ofiary symbolicznej, Bóg umieścił Izaaka w pozycji Abrahama, a Ezawa i Jakuba w pozycjach pierwotnie przeznaczonych dla Izmaela i Izaaka.

⁶³ Rdz 22:6

⁶⁴ Rdz 22:7

Od Ezawa i Jakuba zależało teraz spełnienie warunku odszkodowania do usunięcia upadłej natury.

W celu złożenia ofiary rzeczywistej Ezaw i Jakub zostali umieszczeni w takich samych pozycjach względem Izaaka, jakie Kain i Abel zajmowali względem Adama a także Sem i Cham względem Noego. Najstarszy syn Izaaka Ezaw reprezentował pierwszą symboliczną ofiarę Abrahama zagarniętą przez Szatana, natomiast młodszy syn Jakub reprezentował drugą ofiarę (Izaaka), do której Szatan nie mógł rościć sobie prawa. Ezaw zajął również pozycję Kaina jako reprezentanta zła, podczas gdy Jakub znalazł się w pozycji Abła, który reprezentował dobro. Ezaw i Jakub walczyli ze sobą już w łonie matki,⁶⁵ ponieważ znajdowali się w przeciwnych pozycjach. Już wtedy Bóg kochał Jakuba, a nienawidził Ezawa,⁶⁶ było to jednak spowodowane opatrnościową koniecznością - mieli oni odnowić przez odszkodowanie błędy popełnione przez Kaina i Abła podczas składania ofiar.

Zanim jednak Ezaw i Jakub mogli spełnić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i złożyć ofiarę rzeczywistą, Jakub musiał spełnić warunek odszkodowania wymagany do odnowy pozycji Abła. Przed Jakubem leżały następujące zadania: po pierwsze miał spełnić warunek odszkodowania wymagany do odnowy pozycji Abła, postaci centralnej ofiary rzeczywistej. Następnie złożyć miał ofiarę rzeczywistą. Ostatecznie, co zostanie omówione w następnej sekcji, Jakub miał udać się do Egiptu i zapoczątkować czterystuletnią drogę odszkodowania, wymaganą od jego potomków z powodu błędu popełnionego przez Abrahama przy składaniu ofiary symbolicznej.

Jakub spełnił warunek odszkodowania do odnowy pozycji Abła w sposób następujący. Najpierw odniósł zwycięstwo w walce o odnowienie prawa pierworództwa, należnego najstarszemu synowi, na poziomie indywidualnym. Ponieważ Szatan objął panowanie nad światem stworzonym przez Boga, zajął on pozycję starszego syna. Bóg został zepchnięty do pozycji drugiego syna i musiał podejmować wysiłki na rzecz odzyskania prawa pierworództwa. Z tej przyczyny Bóg dawał drugim synom pierwszeństwo przed pierwszymi, tak jak w przypadku Ezawa i Jakuba: „Umiłowałem Jakuba, Ezawa zaś miałem w nienawiści.”⁶⁷ Jakub jako drugi syn, który był odpowiedzialny za odnowienie prawa pierworództwa, sprytnie odkupił je od Ezawa za chleb i potrawę z soczewicy.⁶⁸ Ponieważ Jakub bardzo cenił prawo pierworództwa i czynił wielkie wysiłki, aby przejąć je od brata, Bóg sprawił, że Izaak udzielił mu swego błogosławieństwa.⁶⁹ Bóg nie pobłogosławił natomiast Ezawa, ponieważ tak nisko cenił on swoje pierworództwo, że sprzedał je za miskę soczewicy.

Następnie Jakub udał się do Charanu, który reprezentował świat Szatana. Po dwudziestu jeden latach ciężkiej pracy i cierpienia odniósł zwycięstwo nad Labanem, odnawiając prawo pierworództwa przez stworzenie rodziny i zdobycie majątku jako należnego mu dziedzictwa. Po tym zwycięstwie Jakub powrócił do Kanaanu.

Po trzecie, w drodze do Kanaanu, kraju obiecanego błogosławieństwa, Jakub odniósł zwycięstwo w walce z Aniołem u brodu Jabbok, odnawiając panowanie nad aniołami w rzeczywistej walce. Dzięki tym trzem zwycięstwom Jakub odnowił przez odszkodowanie pozycję Abła i stał się postacią centralną ofiary rzeczywistej.

Ezaw i Jakub odnowili pozycje, jakie zajmowali Kain i Abel w momencie, kiedy Bóg przyjął ofiarę Abła. Aby wypełnione zostały warunki odszkodowania potrzebne do usunięcia upadłej natury, Ezaw powinien był kochać Jakuba, szanować go jako swojego pośrednika w stosunku do Boga, posłusznie podporządkować się jego poleceniom oraz pomnażać dobro,

⁶⁵ Rdz 25:22-23

⁶⁶ Rz 9:11-13

⁶⁷ Mal 1:2

⁶⁸ Rdz 25:29-34

⁶⁹ Rdz 27:27-29

przejęte od młodszego brata, obdarzonego Bożym błogosławieństwem. Kiedy Jakub wraz z rodziną i majątkiem powrócił do Kanaanu po dwudziestu jeden latach cierpienia w Charanie, jego postawa sprawiła, że Ezaw przewycięzył swoją początkową wrogość:

Jakub spojrzął i zobaczył, że Ezaw nadciąga z czterystu ludźmi. Podzieliwszy więc dzieci między Rachelę i Leę i dwie niewolnice, uszykował niewolnice z ich dziećmi na przedzie, Leę z jej dziećmi nieco w tyle, a za nimi Rachelę i Józefa. Sam zaś idąc przed wszystkimi, siedem razy oddał pokłon swemu bratu, zanim się do niego zbliżył. Ezaw pośpieszył na jego spotkanie i objąwszy go za szyję ucałował go; i rozplakali się obaj. - Rdz 33:1-4

Kiedy Ezaw otworzył ramiona i gorąco przywitał Jakuba, bracia spełnili warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Po raz pierwszy podstawa wcielenia została pomyślnie ustanowiona.

Kiedy Jakub i Ezaw złożyli ofiarę rzeczywistą, odnowili przez odszkodowanie wcześniejsze nieudane próby jej złożenia: błąd Kaina i Abla w rodzinie Adama oraz błąd Chama i Sema w rodzinie Noego. Dzięki zwycięstwu odniesionemu w rodzinie Abrahama odnowiony został przez odszkodowanie, horyzontalnie w jednej rodzinie, długi wertykalny proces opatrności, której celem była odnowa postawy wcielenia.

Ezaw znajdował się w pozycji osoby znienawidzonej przez Boga od czasu, gdy był jeszcze w łonie matki.⁷⁰ Została mu bowiem powierzona rola Kaina, stojącego po stronie Szatana, aby mógł zostać spełniony warunek odszkodowania w opatrności odnowy. Kiedy Ezaw podporządkował się Jakubowi i spełnił swoją część odpowiedzialności, zajął pozycję odnowionego Kaina i mógł otrzymać miłość Boga.

3.3 PODSTAWA PRZYJĘCIA MESJASZA

Zadanie ustanowienia podstawy przyjęcia Mesjasza, które Bóg usiłował wypełnić poczynając od rodziny Adama, musiało być wykonywane trzy razy, ponieważ postacie centralne opatrności odnowy nie były w stanie spełnić swojej części odpowiedzialności. Trzecia próba odbyła się w rodzinie Abrahama, nawet ona jednak została przedłużona z powodu jego błędu w złożeniu ofiary symbolicznej. Zadanie wypełnienia Woli Bożej powierzone zostało Izaakowi i jego rodzinie, którzy ustanowili podstawę wiary i podstawę wcielenia. Kiedy ostatecznie podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona, można by się spodziewać, że Mesjasz powinien przyjść na ziemię w tamtym czasie.

Przygotowanie na przyjęcie Mesjasza powinno objąć także środowisko społeczne. Podstawa przyjęcia Mesjasza musi umożliwić przemianę tego szatańskiego świata w Królestwo Niebieskie, kierowane przez Mesjasza. W czasach Adama i Noego nie było innych rodzin, które mogłyby zaatakować czy zniszczyć rodzinę centralną. Gdyby któraś z tych centralnych rodzin ustanowiła podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie rodziny, przyjście Zbawiciela mogłoby nastąpić bez przeszkód. Jednak w czasach Abrahama upadli ludzie stworzyli już szatańskie narody, które z łatwością pokonałyby rodzinę Abrahama. Dlatego mimo że podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona w owym czasie, była ona ograniczona do poziomu rodziny. Mesjasz nie mógłby się bezpiecznie oprzeć na takiej podstawie. Potrzebny był fundament suwerennego narodu, w oparciu o który strona Boga mogłaby stawić czoła narodom szatańskiego świata.

Fundament taki byłby konieczny nawet wtedy, gdyby Abraham prawidłowo złożył ofiarę symboliczną i gdyby Izaak i Izmael złożyli ofiarę rzeczywistą i ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie rodziny. Mesjasz nie mógłby zostać zesłany, dopóki

⁷⁰

Rz 9:11-13

potomkowie Abrahama nie pomnożyliby się w ziemi Kanaan i nie ustanowili narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza. W zaistniałej sytuacji chociaż potomkowie Izaaka ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie rodziny, musieli opuścić ojczyznę i cierpieć w obcej ziemi przez czterysta lat, aby odpokutować za błąd Abrahama. Mimo doznawanych cierpień naród izraelski rozrósł się i umocnił w Egipcie. W końcu miał powrócić do Kanaanu i zbudować narodową podstawę przyjęcia Mesjasza jako suwerenny naród przygotowany na przyjęcie Zbawiciela i uczestniczenie w jego dziele.⁷¹

Odpowiedzialność przejścia drogi odszkodowania została złożona na barki potomków Abrahama w wyniku jego błędu popełnionego podczas składania ofiary symbolicznej. Drogę tę miał zapoczątkować Jakub, nie Izaak. Osoba, na której spoczywa główna odpowiedzialność podążania drogą odszkodowania, jest postacią typu Abla, centralną postacią ofiary rzeczywistej. Abel w rodzinie Adama, Cham w rodzinie Noego, Izaak w rodzinie Abrahama i Jakub w rodzinie Izaaka dźwigali główny ciężar drogi odszkodowania powierzonej ich rodzinom. Spośród nich Jakub był jedyną osobą, która opierała się na podstawie przyjęcia Mesjasza. Dlatego szedł on wzorcową drogą oddzielenia się od Szatana, ustanawiając model, którym miał później kierować się sam Mesjasz.⁷²

Rodzina Jakuba opierała się na podstawie przyjęcia Mesjasza ustanowionej w rodzinie Izaaka. Przejmując pozycję rodziny Izaaka, stanęła ona przed zadaniem dopełnienia opatrności powierzonej Abrahamowi - miała wziąć odpowiedzialność za jego grzech i rozpocząć czterystu letnią lat drogę odszkodowania. W rodzinie Izaaka tym, który przeszedł całą drogę odszkodowania, był Jakub, zajmujący pozycję Abla. W rodzinie Jakuba pozycję Abla miał utrwalić Józef, syn Racheli, żony Jakuba reprezentującej stronę Boga, przez udanie się do Egiptu i przejście drogi odszkodowania. Sprzedany w niewolę przez swoich braci i zawieziony do Egiptu, Józef został premierem w Egipcie w wieku trzydziestu lat. Spełniła się przepowiednia dana mu we śnie przez Boga, kiedy był jeszcze dzieckiem.⁷³ Najpierw jego przyrodni bracia, zrodzeni z Lei, żony Jakuba reprezentującej stronę Szatana, przybyli do Egiptu i poddali się mu. Następnie przybyli do Egiptu wszystkie dzieci Jakuba, sprowadzając ze sobą na koniec ojca. W ten sposób rodzina Jakuba rozpoczęła drogę odszkodowania prowadzącą do stworzenia narodu, który miał kiedyś przyjąć Mesjasza.

Jako postać centralna, która ustanowiła podstawę przyjęcia Mesjasza w rodzinie Izaaka, Jakub był odpowiedzialny za odnowienie grzechu Abrahama. Miał także zapoczątkować drogę odszkodowania prowadzącą do spełnienia na poziomie narodowym misji, która kiedyś została powierzona Izaakowi. Dlatego, tak jak w przypadku Abrahama i Izaaka, Bóg traktował Abrahama, Izaaka i Jakuba jako jedną osobę w odniesieniu do Jego Woli, chociaż byli oni dwiema różnymi osobami. Zwycięstwo Jakuba oznaczało więc zwycięstwo Izaaka, a sukces Izaaka oznaczał sukces Abrahama. Opatrność odnowy ześrodkowana w rodzinie Abrahama, mimo iż została przedłużona na pokolenie Izaaka i Jakuba, była traktowana przez Boga tak, jakby była wypełniona w pokoleniu samego Abrahama. W Piśmie Świętym jest zapisane: "Ja jestem Bogiem ojca twego, Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba."⁷⁴ Werset ten wskazuje, że Bóg traktował te trzy pokolenia jako jedno pokolenie przodków, którzy wspólnie wypełnili Jego Wolę.

Bóg zamierzał osiągnąć cel opatrności odnowy przez ustanowienie narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza i zesłanie Zbawiciela do przygotowanego narodu. W tym celu Bóg sprawił, że potomkowie Jakuba znaleźli się w Egipcie, w świecie szatańskim, gdzie

⁷¹ Patrz Mojżesz i Jezus 2.2.3.3

⁷² Patrz Mojżesz i Jezus 1

⁷³ Rdz 37:5-11

⁷⁴ Wj 3:6

cierpieli w niewoli przez czterysta lat. Potem, zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi, Bóg wywyższył ich jako naród wybrany i wprowadził z powrotem do Kanaanu.

Podstawa przyjęcia Mesjasza ustanowiona w rodzinie Izaaka stała się punktem wyjścia do rozpoczęcia drogi odszkodowania prowadzącej do ustanowienia narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza. W tym sensie okres dwóch tysięcy lat od Adama do Abrahama był okresem ustanawiania podstawy dla narodowej opatrności, która miała się rozpocząć w epoce następnej.

Podsumowując możemy stwierdzić, że Jakub odniósł zwycięstwo - wypełnił odpowiedzialność za drogę odszkodowania, naprawiając w ten sposób błąd Abrahama. Najpierw Jakub odniósł zwycięstwo na poziomie jednostki, kiedy posługując się mądrością i sprytem zdobył od Ezawa prawo pierworództwa. Podczas powrotu z Charanu do Kanaanu zwycięsko wyszedł z walki z aniołem. Był pierwszym upadłym człowiekiem, który wypełnił warunek odszkodowania do odnowy panowania nad aniołem. Dlatego otrzymał imię „Izrael”,⁷⁵ oznaczające, że ustanowił model i stworzył fundament dla powstania narodu wybranego. Powracając do Kanaanu po odniesieniu tych zwycięstw, Jakub zdobył serce Ezawa i obaj ustanowili warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury.

Jakub zakończył zwycięsko modelową drogę ujarznienia Szatana. Wytyczoną przez niego drogą poszedł następnie Mojżesz, a nawet sam Jezus i cały naród izraelski. Historia Izraela może być dla nas doskonałym historycznym źródłem, pozwalającym zrozumieć drogę wiodącą do ujarznienia Szatana na poziomie narodowym. Dlatego jest ona historią centralną w opatrności odnowy.

3.4. NAUKA PŁYNĄCA Z PRZYKŁADU ABRAHAMA

Po pierwsze, droga Abrahama ukazuje, że Boże przeznaczenie odnośnie sposobu wypełnienia Jego Woli jest warunkowe. Opatrność odnowy nie może zostać wypełniona mocą samego Boga, lecz jedynie w połączeniu z ludzką częścią odpowiedzialności. Mimo że Bóg powołał Abrahama do wypełnienia opatrności odnowy, to jednak kiedy Abraham nie spełnił swojej odpowiedzialności, Wola Boga nie została urzeczywistniona.

Po drugie, droga Abrahama świadczy o tym, że warunkowe jest także Boże przeznaczenie dotyczące ludzi w ogóle. Bóg przeznaczył Abrahama na ojca wiary pod warunkiem, że prawidłowo złoży on ofiarę. Kiedy jednak Abraham nie wypełnił swojej odpowiedzialności, jego misja została przekazana Izaakowi.

Po trzecie, droga Abrahama uświadamia nam, że kiedy ludzie nie wypełnią swojej odpowiedzialności, spełnienie Woli Boga zawsze się opóźnia, a odnowa błędu wymaga spełnienia warunku odszkodowania o większej wartości. W przypadku Abrahama Wola Boga miała pierwotnie zostać spełniona jedynie drogą złożenia ofiary ze zwierząt; kiedy jednak Abraham zawiódł, musiał złożyć w ofierze ukochanego syna Izaaka, a jego misja została przeniesiona na Izaaka i Jakuba.

Po czwarte, fakt, że Abraham przeciął ofiary na połowy, uczy, że każdy z nas musi podzielić siebie jako ofiarę w celu oddzielenia dobra od zła. Życie wiary wymaga umieszczenia siebie w pozycji ofiary. Jedynie przez oddzielenie dobra od zła w nas samych możemy stać się żywymi ofiarami, miłymi Bogu. Powinniśmy nieprzerwanie oddzielać w sobie dobro od zła zgodnie ze standardem wyznaczonym przez Prawo Boże. Jeżeli tego nie robimy, stwarzamy warunki, które pozwalają Szatanowi atakować nas.

⁷⁵

Rdz 32:28